

РЕШЕНИЕ

№ 15186

гр. София, 05.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав, в
публично заседание на 27.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **1223** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Подадена е жалба от К. М. И. срещу Заповед 44/05.01.2025г. на полицейски инспектор в 01 Група, 01 Сектор, ОПП-СДВР, с която на основание чл. 171, т. 2а, б. б е наложена ПАМ – прекратяване на регистрацията на лек автомобил „Л. Р.“, с ДК [рег.номер на МПС] и са отнети свидетелството за регистрация на МПС и табелите за срок от 6 месеца.

В жалбата се сочи следното: обжалва се заповед, издадена при нарушение на процесуалния и материалния закон и при несъответствие с целта на закона. Посочва се, че заповедта е издадена въз основа на нередовен акт, в който обстоятелствата не отговарят на обективната истина. Жалбоподателката не извършила нарушението, описано в акта. Посочените свидетели не били очевидци. Твърди се, че тя не е реализирала ПТП с бариерата на паркинга на търговски център на [улица], а напротив – бариерата е паднала автоматично. Самата химическа експертиза още не била извършена, въпреки че е дала кръвна проба. Заповедта противоречала на целта на закона, която е да се предотвратят последващи нарушения от страна на дееца. Тъй като е издадена втора заповед, с която е отнето свидетелството за управление на МПС на жалбоподателката, тази цел вече била постигната. Жалбоподателката изразява несъгласие и посочва, че срокът за налагане на принудителната административна мярка е изтекъл, като не са изложени фактически основания. Искане за отмяна на заповедта.

В съдебно заседание представителят на жалбоподателката поддържа жалбата. Допълнително излага аргументи, че ответникът по принудителната административна мярка вече си е изградил мнение по случая, тъй като е свидетел по издадения акт за установяване на административно

нарушение, с което е нарушен принципът на безпристрастност на административния орган. Излагат се аргументи и че автомобилът не е лична собственост на жалбоподателката, а попада в съпругеска имуществена общност и така се засягат интересите на лице, което не е извършило нарушение. Сочи се също така, че е нарушен принципът на съразмерност, регламентиран в чл. 60, ал. 1 от АПК.

Ответникът не се явява в съдебното заседание. Негов пълномощен представител е представил писмени бележки, в които се излагат съображения, че актът е правилен и законосъобразен и следва да бъде потвърден.

Съдът обсъди възраженията на страните и доказателствата по делото и намери за установено следното: Обжалва се заповед, издадена срещу жалбоподателката при следните описани факти: К. М. е собственик на МПС L. R. с регистрационен номер СВ 776ВА. Срещу нея е издаден акт за установяване на административно нарушение с бланков номер ГА 3398059 от 5 януари 2025 година за това, че около 14:20 ч. е управлявала МПС L. R. с табели с ДК номер СВ 776ВА в [населено място], по [улица], до номер 101 – до МОЛ „С.“, с концентрация на алкохол в кръвта си 0,5 ‰, установено с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с инвентарен номер 00392, определящ съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерване на концентрацията му в издишания въздух, проба номер 643, с отчетен положителен резултат – 1,67 ‰ в издишания от водача въздух.

Приложен е издаденият акт, в който се сочи още, че е издаден талон за медицинско изследване в МБАЛ „Света А.“, номер 311064. Отражено е, че на същата дата и място жалбоподателката не е контролирала моторното превозно средство, което управлява, и е реализирала пътнотранспортно произшествие с метална бариера. Нарушенията са квалифицирани по чл. 20, ал. 1 от ЗДвП и чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП.

В обжалваната заповед се сочи, че са налице предпоставките на чл. 171, т. 2а, б. „б“ от Закона за движение по пътищата за прилагане на принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на пътното превозно средство. Прекратяването на регистрацията е за срок от шест месеца и на основание чл. 172, ал. 2, т. 3 от ЗДвП са отнети свидетелството за регистрация на МПС с номер[ЕИК] и табелите с регистрационен номер СВ 776ВА.

Заповедта е издадена на 5 януари 2025 година и е връчена на същата дата на лицето. На същата дата е издаден и връчен и АУАН. Приложена е и втора заповед с номер 45 от 5 януари 2025 година, с която – при същите факти – е отнето свидетелството за правоуправление на МПС на лицето до решаване на въпроса за отговорността, но не за срок по-дълъг от 18 месеца, на основание чл. 171, ал. 1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата, при наличие на съответните фактически основания.

Представен е и документ от Алкотест Дрегер, който удостоверява извършената проба и отчетеното количество алкохол – 1,67 ‰ в издишания въздух. Представени са и документи, удостоверяващи, че техническото средство е преминало съответната проверка за годност, както и декларация от водача относно обстоятелствата при произшествието. Приложен е и талон за медицинско изследване, който удостоверява, че жалбоподателката го е получила в 17:00 ч. на 5 януари 2025 година. По преписката е налице и протокол за химическо изследване за определяне на концентрацията на алкохол в кръвта от МБАЛ „Света А.“, от който е видно, че в проба от

кръвта на лицето е установено наличие на етилов алкохол – 1,61 ‰. За нарушението е представена и скица на установеното произшествие и декларация от жалбоподателката за начина на настъпването му - посочено е, че се дължи на неправилна реакция, при което автомобилът се ударил в бариерата.

При тази фактическа обстановка и при описаните доказателства, на основание чл.172, ал. 2, т. 3 от ЗДвП на жалбоподателката е наложена обжалваната принудителна административна мярка, с която е прекратена регистрацията на ППС за срок от 6 месеца и са отнети СРМПС и 2 бр. регистрационни табели на автомобила.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното: Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Видно от Заповед № 8121з – 1632/08.02.2021г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно приложената Заповед № 6400 от 07.07.2023г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – държавни служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Представено е и писмено доказателство – заповед на Директора на СДВР № 513з-9605/13.09.2024г., която установява заеманата длъжност от съставителя на акта. На база тези документи съдът приема, че е налице компетентност на административния орган за прилагане на принудителната административна мярка.

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите се реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ. Съществени факти за установеното нарушение са описани в заповедта, а друга част – относно настъпилото ПТП - в приложения АУАН, към който заповедта препраща. Фактите са описани достатъчно ясно и не е нарушено правото на защита на лицето. Поради това, съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката налице ли са установените от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се съотнасят към посоченото в заповедта, правно основание.

Фактическият състав за налагане на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. "б" от ЗДвП, изисква да е установено лицето да управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или да е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или да не се изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-

токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози. Мярката се налага за срок от 6 месеца до една година.

По силата на чл.174 ал.4 ЗДвП, редът по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на моторни превозни средства, трамваи или самоходни машини и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози се определя с Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози на министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието.

Съгласно Чл. За, ал.1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, издадена от министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието, установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста; 3. физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест.

Жалбоподателката е тествана с техническо средство и с химическа експертиза на кръвта. И двата анализа са показали концентрация на алкохол в кръвта ѝ над 0,5 на хиляда. Т.е., по отношение на жалбоподателката се установява от приложенияте АУАН, талон за медицинско изследване, протокол за изследване с Алкотест Дрегер и химическа експертиза, данни, че е управлявала МПС с концентрация на алкохол над 0,5 на хиляда. За факта на управлението данни са налице в декларацията написана и подписана от нея и от АУАН.

Ето защо съдът намира, че процесната заповед се явява законосъобразна, като постановена при наличие на предпоставките на чл. 171, т. 2а, б. “б” от ЗДвП.

Неоснователни са всички доводи в жалбата. На първо място, приложеният акт е редовен от формална страна, а и същият има качество единствено на писмено доказателство по отношение оспорената заповед, т.е. нередовности в акта не водят задължително до отмяната ѝ.

Не са ангажирани доказателства, които да водят до извод, че обстоятелствата в заповедта не отговарят на обективната истина. Напротив, приложенияте доказателства водят до извод, че са налице основанията на чл. 171, ал. 2а, б. б от ЗДвП и че жалбоподателката извършила нарушението – управление под въздействие на алкохол, с концентрация над 0,5 на хиляда.

Фактът, че съставителите на акта и заповедта не са очевидци не опорочава издадената заповед. Те са се явили на местопроизшествието, взели са писмени данни от жалбоподателката, при което тя е потвърдила, че е управлявала автомобила, направили са тест и са издали необходимите документи, въз основа на наличните доказателства, които не са оборени до момента.

На следващо място, дали ПТП с бариерата на паркинга на търговския център на [улица] вследствие действие на жалбоподателката или бариерата е паднала автоматично и е причинила удара е ирелевантно в настоящото производство, доколкото основанията за издаване на заповедта е другото установено нарушение – управление след употреба на алкохол.

Заповедта не противоречи на целта на закона, която е да се предотвратят последващи нарушения от страна на дееца с ползване на предмета на нарушението. Касае се за превантивна мярка, целяща временно препятстване възможността на нарушител да извършва подобен род нарушения, която се постига с лишаване от възможността да се управлява МПС-то, с което извършено нарушението, за срок от 6 м.

Мярката съответства на целите на закона – да се намалят нарушенията на правилата за движение по пътищата и да се въздейства предупредително на нарушителите. Фактът, че е издадена и втора заповед, с която е отнето свидетелството за управление на МПС на жалбоподателката, не води до извод за непропорционалност на двете мерки. Напротив – касае се за система от мерки, които целят постигане на целта на закона и които не са несъразмерни на преследваната цел, предвид значимостта на охранявания обществен интерес и опасността, която крие управлението след употреба на алкохол.

Към момента срокът на наложената принудителната административна мярка не е изтекъл.

Не е основание за отмяна на заповедта фактът, че съставителят на оспорената заповед вече си е изградил мнение по случая, тъй като е свидетел по издадения акт за установяване на административно нарушение, с което е нарушен принципът на безпристрастност на административния орган. Законът не предвижда ограничение в това отношение и свидетел по АУАН може да издаде ЗППАМ, ако е надлежно оправомощен за това. Освен това, касае се за мярка, която има превантивен, а не наказателен характер, т.е. съставителят на заповедта не е наказващ орган за да е налице изискване за безпристрастност. Мярката се налага задължително, ако се констатира основанията на закона за това.

Не е основание за отмяната ѝ и фактът, че автомобилът е СИО и се засягат интересите на лице, което не е извършило нарушение - съпругът. Приложената мярка не е несъразмерна. Касае се за временно ограничаване възможността за ползване на МПС-то по предназначение, което не засяга в значителна степен нито правата на жалбоподателката, нито на съпруга ѝ и тежестта на мярката съответства на значимостта на защитения интерес – осигуряване безопасността на движението по пътищата.

Ето защо, обжалваната заповед като законосъобразна следва да се потвърди.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 3 и чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, в полза на СДВР следва да се присъди поисканото юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, доколкото делото не е от фактическа и правна сложност и е разгледано в едно заседание.

Предвид на изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на К. М. И., ЕГН [ЕГН], срещу Заповед 44/05.01.2025г. на полицейски инспектор в 01 Група, 01 Сектор, ОПП-СДВР, с която на основание чл. 171, т. 2а, б. б от ЗДвП ѝ е наложена ПАМ – прекратяване на регистрацията на лек автомобил „Л. Р.“, с ДК [рег.номер на МПС] и са отнети свидетелството за регистрация на МПС и табелите на автомобила за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА К. М. И., [ЕГН], да заплати на СДВР сумата 100лв. – юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване(чл. 172, ал. 5 от ЗДвП).

Съдия: